סקופ

העולם הזה

מספק את ההוכחות לזיופי הבחירות בהסתדרות הציונית

הנשמות המתות

הפעילים הציונים בצרפת שיפסו עיניהם בתדהמה. תמיד דובר על זיופים בבחירות לקונגרס, אך לעיתים רחוקות הוכח הדבר במיסמכים.

בסניף של בנק דיסקונט בצרפת הופקד על־ידי הציונים הכלליים, הם הליברלים, סכום של 61,500 פרנקים צרפתיים לפקדת עולי ציון אירופה, האירגון בצרפת. הסכום הופקד בתחילת חודש אוקטובר, בשני צ'קים של בנק לאומי לישראל.

דמי־חבר באירגון הציוני הם עשרה פרנק. מישהו שילם בבת־אחת דמי־חבר של 6150 חברים חדשים.

המיסמך השני נגע לתנועת החרות. חרות הפקידה, במרוכז, סכום של 21,620 פרנק לפקודת התנועה הציונית הצרפתית. 20 אלף פרנק הופקדו בצ'ק אחד — כלומר 2000 חברים. גם צ'קים אלה הופקדו בתחילת אוקטובר.

אם רצה מישהו הוכחה לכך שבבחירות לקונגרס, שעמדו להיערך בצרפת כעבור זמן־מה, יצביעו בוחרים שמעולם לא התפקדו, נשמות מתות, • ההוכחה היתה מונחת לפניו.

סערות ומאבקים

חדשים ארוכים מלאו את הקונגרס הציוני ה־30, העומד להיפתח בימים הקרובים בירושלים, סערות ומאבקים סביב חלוקת תיקי ההנהלה. רק באחרונה הוחלו לדלוף פרטים מדהימים על דרך בחירת הנציגים לקונגרס.

לקונגרס יגיעו 531 צירים בעלי זכות הצבעה. 190 מהם ישראלים, 152 מארצות־הברית ו־189 נציגים משאר העולם. לשלוש מדינות נוספות יש ייצוג־רב־ערי צמה: מצרפת אמורים להגיע 26 נציגים, מאנגליה 27 ומקנדה 17.

• כשם הרומן הידוע של הסופר הרוסי ניקולאי גוגול. הנשמות המתות היו רשימות של איכרים שנפטרו, אך גיבורי הרומן הציגו אותם כאילו הם חיים עדיין, כדי לזכות מהממשלה בסכומי כסף, אשר נתנו לפי גולגולת.

למי זה חשוב?

נוכח המאמצים הרבים שהושקעו בזיוף וסילוף הבחירות, אין מנוס מהשאלה: מה כל־כך חשוב בקונגרס הציוני?

הקונגרס נותן יד חופשית לליכוד לפעול כפי שהוא פועל מעבר לקו הירוק. הסוכנות מיישבת, הקונגרס מאשר.

חברי ההנהלה שייבחרו, אחרי מאבקי כוחות מרתקים, יוכו בכיבודים דומים לאלה של חברי ממשלת ישראל: נסיעות ברחבי העולם, רכב צמוד, אש"ל פתוח והעיקר, ביקורת ציבורית מינימלית.

העולם הזה פנה לראשי חרות והליברלים בסוכנות, כדי לשמוע את דעתם על החברים הלא־קיימים שעליהם שולמו דמי־חבר קולקטיביים בצרפת:

נציג הליברלים בהנהלת הסוכנות, אבי בשמות מפוברקים. גם בספר־הבוחרים, שהוצא אחר־כך בצרפת, היו כפילויות רבות.

הבחירות לקונגרס, שנערכו בצרפת ביום הראשון לפני שבועיים היו סידרה רצופה של זיופים, מעשי אלימות וביריונות, עליהם פיקחו אנשי חרות. מתוך 13 אלף חברי הפדרציה הציונית הצביעו פחות משליש. יהדות צרפת, המונה 700 אלף נפש, הפגתה עורף לקונגרס הציוני.

נראה שבית־הדין העליון של הקונגרס הציוני יבטל את תוצאות הבחירות בצרפת, וימצא דרך אחרת לחלק את המאנדטים.

המיפלגות הציוניות בישראל ידעו, שאם הן רוצות לזכות בקונגרס ברוב, עליהן לפעול במישנה כוח מחוץ לישראל. הסיבה היא פשוטה. הבחירות בחו"ל הן בחירות לגוף וולונטארי. חוקי המדינות בחו"ל אינם חלים על הבוחרים. זהו כר נרחב לשחיתויות, זיופים, ועיוות מוחלט של רצון הבוחר.

ועדת־הבחירות התכנסה שוב והחליטה על בחירות אישיות בדואר. אנשי תנועת העבודה הקונפדרציה של הדסה תמכו בהצעה. אנשי חרות והמיזרחי התנגדו, אך נכשלו.

בינתיים העמידו אנשי חרות במרכז לונדון דוכן להחתמה של תמיכה בישראל. החותמים, חלקם לא יהודים, לא ידעו ששמם יופיע אחר־כך ברשימת חברי חרות לבחירות לקונגרס הציוני.

ועדת־הבחירות התכנסה שוב והחליטה על הקמת ועידת אלקטורים. לכל 200 חברים רשומים, משלמי מיסים, יהיה נציג אחד לוועידה, והצירים יבחרו את הנציגים לקונגרס. כלומר, מי שיש לו יותר חברים רשומים על הנייר, יזכה ברוב. אך הוגש ערעור לבית־הדין העליון של הקונגרס, והבחירות לא התקיימו. מה. המישלחת מאנגליה נפסלה.

העיניים הופנו לעבר צרפת. יש לה אמנם מיספר נציגים לא גדול, אך בסיטואציה מסויימת, בזמן ההצבעה בקונגרס, יכולה מישלחת כזאת להכריע את הכף.

בבחירות הקודמות, ב־1977, היו בצרפת 40 אלף בוחרים, רובם רק על הנייר. ערב הבחירות לפדרציה הציונית, לפני כמה חדשים, התפקדו לא יותר מ־9000 בוחרים יהודיים. לאחרונה, עם התקרב מועד הבחירות לקונגרס, התוספו עוד 17 אלף בוחרים. אחרי בדיקה סוכם שמי שפרטיו אינם מדוייקים או חסרים, ימחק. כך נותרו 13 אלף, אך מעולם לא נבדק אם החברים האלה קיימים בכלל.

כאשר החלו להצטרף מסות של בוחרים, החליטה מחאות הפדרציה להוריד את דמי החבר בצרפת מ־30 פרנק לשנה לעשרה בלבד. מהקבלות של הכסף שהופקד על־ידי הגופים המרכיבים — הליכוד הציוניים הכלליים, ברור שמדובר בכמות מפוברקים. גם בספר־הבוחרים, שהוצא אחר־כך בצרפת, היו כפילויות רבות.

הבחירות לקונגרס, שנערכו בצרפת ביום הראשון לפני שבועיים היו סידרה רצופה של זיופים, מעשי אלימות וביריונות, עליהם פיקחו אנשי חרות. מתוך 13 אלף חברי הפדרציה הציונית הצביעו פחות משליש. יהדות צרפת, המונה 700 אלף נפש, הפגתה עורף לקונגרס הציוני.

נראה שבית־הדין העליון של הקונגרס הציוני יבטל את תוצאות הבחירות בצרפת, וימצא דרך אחרת לחלק את המאנדטים.

למי זה חשוב?

נוכח המאמצים הרבים שהושקעו בזיוף וסילוף הבחירות, אין מנוס מהשאלה: מה כל־כך חשוב בקונגרס הציוני?

הקונגרס נותן יד חופשית לליכוד לפעול כפי שהוא פועל מעבר לקו הירוק. הסוכנות מיישבת, הקונגרס מאשר.

חברי ההנהלה שייבחרו, אחרי מאבקי כוחות מרתקים, יוכו בכיבודים דומים לאלה של חברי ממשלת ישראל: נסיעות ברחבי העולם, רכב צמוד, אש"ל פתוח והעיקר, ביקורת ציבורית מינימלית.

העולם הזה פנה לראשי חרות והליברלים בסוכנות, כדי לשמוע את דעתם על החברים הלא־קיימים שעליהם שולמו דמי־חבר קולקטיביים בצרפת:

נציג הליברלים בהנהלת הסוכנות, אבי

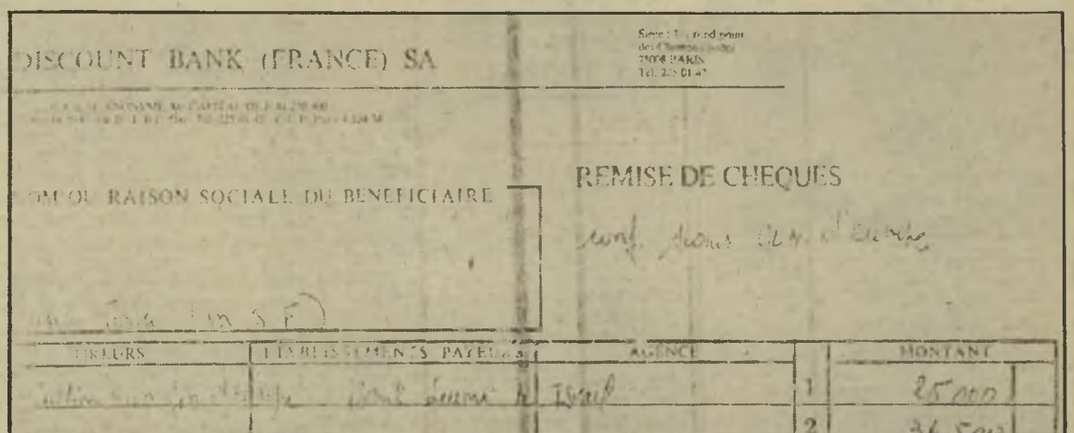

המיסמך המדשיע

אישור על הפקדת כסף של הציונים הכלליים בבנק־דיסקונט בצרפת, לפקודת עולי ציון אירופה, הקבוצה שלהם בצרפת. שני הצ'קים משוכים על בנק־לאומי־לישראל, והם מהווים תשלום קולקטיבי עבור אלפי חברים. אישור דומה, בפירוט שונה, ניתן לתנועה הציונית הצרפתית, קבוצת הציונים של חרות בצרפת.

איזה עד שקר

(המשך מעמוד 7)

הכוונה לשכונות האלה שבועיים אחרי פיגוע כוחות־אש"ף מביירות.

מדוע הוכנסו לשם הפלאנגות?

שמיר: „הכוונה היתה למנוע שפיכות־דמים מצד אלפי הטרוריסטים בביירות."

ובמקום אחר: „חשבתי רק בכיוון של לחימה נגד מחבלים."

כאן מתעוררת שוב השאלות שכבר התעוררו כמה פעמים במהלך החקירה:

● מניין המידע כי נשארו „אלפי מחבלים" בביירות, אחרי ש־12 אלף אנשי אש"ף פונו ממנה — פי שניים יותר מן התערכת הצה"לית לגבי מיספר לוחמי־אש"ף בביירות כולה?

● מי מסר מידע זה לחברי הממשלה? מי אימת אותה?

● האם יש על כך מיסמך רישמי כלשהו של המוסד, השב"כ או אמ"ן?

● האם האמין שמיר באמת כי 150 אנשי פלאנגות, שמעולם לא השתמשו בשום קרב, ושנמנעו מלהילחם בכל מהלך מילחמת־הלבנון, יוכלו להילחם ב„אלפי מחבלים" בשני המחנות?

● האם סביר להאמין כי אכן זאת היתה המטרה של הכנסת הפלאנגות למחנות?

● אם לא, מה היתה המטרה האמיתית?

„התרחשות טראגית"

מה ידע השר שמיר על הפלאנגות?

שמיר: „במשך השנים נוצרו יחסים של קירבה, הבנה ושיתוף־פעולה (בין ישראל והפלאנגות)."

קירבה זו לא עזרה לשמיר להכירן, כנראה — אם להאמין לדבריו.

שמיר: „היו מיקרים שיחסם היה שונה משלנו לאירגוני־טרור, אך אני לא זוכר יחס חריג מצידם לאזרחים."

אך כעבור דקה בילבד:

שמיר: „היו מעשי־טבח רבים בלבנון. זה לא מנע מאיתנו שיתוף־פעולה עם הפלאנגות."

ובמקום אחר:

שמיר: „הפלאנגות לא הוכנסו כדי לבצע מעשי־נקם."

כל זה מעורר שאלות עצובות:

● האם שמע שמיר אי־פעם על חטבח החמוני שנערך על־ידי הפלאנגות ב־1976 בלוחמים שנכנעו, וכן באזרחים בנשים ובילדים במחנה־הפליטים תל־אל־זעתר?

● האם קרא את המאמר המזעזע שכתב על כך בשעתו יזהר סמילנסקי?

● האם שמע על מעשי־הטבח האחרים שבוצעו בידי הפלאנגות תוך כדי כיבוש מחנות־פליטים שדווחו בהרחבה בכלי־התיקשורת בעולם ובישראל?

● איך מתיישב הפסוק „היו מעשי־טבח רבים," בהקשר שבו נאמר, עם הפסוק „אני לא זוכר יחס חריג מצידם לאזרחים?"

כמו אצל כל העדים, ראוי אתר־המיזים של שמיר לתשומת־לב מיוחדת.

שמיר: „(איש לא) התנבא שהתרחשות טראגית כפי שקרתה תתרחש... סיכונים יש בכל מילחמה. גם סיכונים מסוג זה."

טבח של אלף גברים, נשים וילדים היא „התרחשות". כשאינם יהודים, כמובן.

זהו „סיכון." סיכון הוא דבר שמותר להסתכן בו.

על דברים חשובים אחרים הפעיל שמיר את שתי מילות הקסם: „אינני זוכר." אין הוא זוכר מתי מסר לו המנכ"ל שלו את הידיעה שחיילי צה"ל סרו לבית־החולים עזה. (היו אלה חיילי הפלאנגות, שהיו לבושים, כמו כל הלוחמים הנוצריים, במדי־צה"ל, אך שנשאו על חזם כתובת ערבית. ממרחק מה אי־אפשר להבדיל בין חיילי הפלאנגות, חיילי צה"ל, חיילי חדאד וחיילי המיליציות האחרות שהוקמו על־ידי צה"ל בדרום־לבנון).

על פי עדותו שלו ביקר נראה השר יצחק שמיר כאדם בעל זיכרון סיקטיבי, וגם בעל מוסר סיקטיבי — שלא לדבר על אוצר־מילים סיקטיבי.